

Το προηγούμενο βράδυ πέρασαν από το σπίτι η Κατερίνα με τον Φάνη για να μας αποχαιρετήσουν. Φεύγουν ξαφνικά για διακοπές, παρόλο που το σχέδιό τους ήταν να φύγουν τον Σεπτέμβριο.

«Γιατί αλλάξατε ξαφνικά γνώμη;» τους ρώτησε η Αδριανή.

«Δεν αλλάξαμε γνώμη, απλώς τώρα προέκυψε το γαμήλιο δώρο» της απάντησε γελώντας ο Φάνης.

«Ποιο γαμήλιο δώρο;»

«Ο Τσολάκης μάς είχε κάνει δώρο δύο εβδομάδες σε ένα από τα ξενοδοχεία του, όλα δωρεάν» εξήγησε η Κατερίνα. «Αλλά έπρεπε να υπάρχει διαθεσιμότητα για δύο εβδομάδες. Τώρα μας ειδοποίησαν από το Aegean Coast, ένα ξενοδοχείο που έχουν τα Ξενοδοχεία Αιγαίου στη Σίφνο, ότι υπάρχει διαθεσιμότητα».

«Η Κατερίνα δεν έχει δουλειά τον Αύγουστο, γιατί τα δικαστήρια είναι κλειστά, εγώ έκανα τράμπα με έναν συνάδελφο που ήθελε να κάνει διακοπές αργότερα, και έτσι τα καταφέραμε».

«Να περάσετε καλά και να ξεκουραστείτε» τους ευχήθηκε η Αδριανή.

«Εσείς δε θα πάτε διακοπές;» ρώτησε ο Φάνης.

Η Αδριανή τού έριξε ένα λοξό βλέμμα. «Τώρα, Φάνη μου, θέλεις να σου απαντήσω; Την τελευταία φορά που είπαμε να πάμε διακοπές στο σπίτι της αδελφής μου, έγινε σεισμός και κόντεψε να γκρεμίσει ολόκληρο το νησί. Πώς λέμε “κάποιος φούρνος θα γκρεμίσει”; Σ’ εμάς γκρέμισε ολόκληρο νησί. Άσ’ το καλύτερα».

Όταν η Αδριανή ρίχνει μια μπηχτή, περιμένει εναγωνίως να την κοντράρεις για να συνεχίσει, αλλά εγώ δεν ήθελα να χαλάσω το καλό κατευόδιο των παιδών και το κατάπια.

Τώρα κάθομαι στη Σήμανση και παρακολουθώ τον Στράτο να δείχνει στον σεκιουριτά, που το πλήρες όνομά του είναι Βασίλης Λαμπρόπουλος, διάφορα υφάσματα, για να διαλέξει ποιο απ’ όλα φορούσε η Σγουρίδου.

Ο Στράτος έχει ξεχωρίσει δίπλα στη δική μου φωτογραφία, που δείχνει τη Σγουρίδου καθιστή, και μια δεύτερη, σε όρθια στάση. Προφανώς, η κάμερα την κατέγραψε όταν έφευγε από το δωμάτιο των ανακρίσεων.

«Δε θα μου πεις αμέσως ποιο είναι» λέει ο Στράτος στον Λαμπρόπουλο. «Θα πάμε σε δύο χρόνους. Πρώτα, θα διαλέξεις ποια υφάσματα νομίζεις ότι είναι πιο κοντά σ’ αυτό που φορούσε, και μετά θα τα δοκιμάσουμε πάνω στη φωτογραφία, για να δούμε ποιο ταιριάζει. Με την ησυχία σου, δε μας κυνηγάει κανείς».

Ο Λαμπρόπουλος τα κοιτάζει ένα-ένα με προσο-

χή και αρχίζει να ξεχωρίζει. Διαλέγει προσεκτικά, χωρίς να βιάζεται, όπως του είπε ο Στράτος.

«Να ευχόμαστε να πέσουμε μέσα» ψιθυρίζω στον Δημητρίου, που κάθεται δίπλα μου.

«Ενενήντα τα εκατό θα πέσουμε. Αποκλείεται να αγόρασε το φόρεμα από μπουτίκ. Θα το πήρε από κάποια υπαίθρια έκθεση ή από τη λαϊκή».

Ο Λαμπρόπουλος ξεχωρίζει εν τέλει τέσσερα υφάσματα και ο Στράτος αρχίζει να τα κόβει με το φαλίδι και να τα καρφίτσώνει στη φωτογραφία της Σγουρίδου. Στο τρίτο ο Λαμπρόπουλος φωνάζει.

«Αυτό είναι! Αυτό φορούσε!»

«Είσαι σίγουρος;» τον ρωτάει ο Στράτος.

«Εκατό τα εκατό».

«Πάμε πάλι από την αρχή, για να μην κάνουμε λάθος» λέει ο Στράτος.

Αυτή τη φορά, αφήνει το ύφασμα που διάλεξε ο Λαμπρόπουλος τελευταίο. Αλλά και πάλι εκείνος φωνάζει. «Αυτό είναι, παίρνω όρκο».

«Ωραία, τώρα θα δοκιμάσω να της φορέσω τη μαντίλα, αλλά αυτή θα 'ναι ζωγραφιστή».

Ο Στράτος αρχίζει να ζωγραφίζει μια μαντίλα στο κεφάλι της Σγουρίδου, στο καφέ. «Όχι, είναι πολύ σκούρο» σχολιάζει ο Λαμπρόπουλος. «Πιο ανοιχτό». Αλλά το πιο ανοιχτό δεν του ταιριάζει επίσης. Ο Στράτος κάνει πέντ' έξι απόπειρες, ώσπου στο τέλος ο Λαμπρόπουλος φωνάζει θριαμβευτικά.

«Αυτή είναι η ζητιάννα που είδα. Βάζω το χέρι στο Ευαγγέλιο». Μετά γυρίζει γεμάτος θαυμασμό στον Στράτο. «Καλά, είσαι μεγάλος».

«Κι εσύ έκανες σπουδαία δουλειά» λέω στον Λαμπρόπουλο και τον χτυπάω φιλικά στην πλάτη. «Θα μας αφήσεις τη διεύθυνση και τον αριθμό του κινητού σου. Σε βρίσκω και από την εταιρεία, αλλά καλύτερα να επικοινωνούμε απευθείας».

Όταν φεύγει ο Λαμπρόπουλος, ο Φενερτζόγλου, ο περιπτεράς, περιμένει ήδη στο διπλανό δωμάτιο. Η διαδικασία είναι πιο σύντομη, γιατί ο περιπτεράς έχει δει μια ζητιάνα με μαύρα και είναι πολύ εύκολο για τον Στράτο να τη σχεδιάσει.

«Αυτή είναι» λέει στο τέλος ο Φενερτζόγλου, αλλά προσθέτει καλού-κακού. «Ενενήντα τα εκατό». Μετά, γυρίζει σ' εμένα. «Κρατάω ένα δέκα τα εκατό, γιατί, όπως σου είπα, την είδα μόνο μία φορά να περνάει μπροστά από το περίπτερο. Όλες τις άλλες την έβλεπα καθιστή στη γωνία του δρόμου. Αλλά, έτσι όπως τη βλέπω, αυτή πρέπει να 'ναι».

Μόλις γυρίζω στο γραφείο, παίρνω πρώτα τον Γκίκα. «Έχουμε δύο μάρτυρες που αναγνώρισαν τη ζητιάνα. Είναι η Σγουρίδου. Ο πρώτος είναι βέβαιος εκατό τα εκατό, ο δεύτερος ενενήντα τα εκατό».

«Μπράβο, προχωράμε γρήγορα» δηλώνει ικανοποιημένος. «Αυτή τη φορά, σε ποιον πάνε τα συγχαρητήρια; Στον σχεδιαστή;»

Η δεύτερη κίνησή μου είναι να πάρω τον εισαγγελέα και να του ζητήσω μια άδεια έρευνας για το σπίτι της Σγουρίδου και μια άλλη για να ελέγξω τα τηλεφωνήματά της. Δεν έχω πολλές ελπίδες ότι θα βρω την αμφίεση στο σπίτι της. Αν δεν είχε πετάξει τα φορέματα αμέσως μετά, θα τα ξεφορτώθηκε

σίγουρα μετά την ανάκριση. Παρόλα αυτά, δε χάνω τίποτα να ψάξω, ειδικά σ' αυτή την υπόθεση, που όλα τα ανακαλύπτω από σπόντα.

Όταν τελειώνω με τον εισαγγελέα, που μου κουνιέται λίγο ώσπου να μου εγκρίνει το ένταλμα έρευνας, φωνάζω στο γραφείο μου τον Βλασόπουλο και τον Δερμιτζάκη και τους ενημερώνω.

«Από αυτή τη στιγμή θα βάλετε τη Σγουρίδου υπό παρακολούθηση ολόκληρο το εικοσιτετράωρο. Θα την παρακολουθείτε και όταν κοιμάται. Κοιτάξτε να μη βάλετε τίποτα ατζαμήδες και τη χάσουν. Και θέλω να ελέγξω όλα τα τηλεφωνήματα που έκανε από σταθερό και κινητό τον τελευταίο μήνα. Την άδεια του εισαγγελέα θα την έχουμε αύριο».

Την ώρα που καταστρώνουμε το σχέδιο, μπαίνει στο γραφείο η Κούλα. Στέκεται στην πόρτα και με κοιτάζει με σκεπτικό ύφος.

«Λέγε, Κούλα».

«Συνέχισα να ψάχνω τη Σγουρίδου και ανακάλυψα κάτι ακόμα, αλλά δεν ξέρω αν έχει σημασία».

«Τι ανακάλυψες;»

«Η Σγουρίδου ήταν αθλήτρια, κύριε Χαρίτο. Και με πολλά μετάλλια. Έτρεχε χίλια πεντακόσια και τρεις χιλιάδες μέτρα».

«Αθλήτρια είπες; Όχι, ρε γαμώτο!» φωνάζει ο Βλασόπουλος και πετάγεται όρθιος.

«Τι έπαθες;» τον ρωτάω ξαφνιασμένος.

«Θυμάστε που σας είχα πει ότι το όνομα του Βαρούλκου μου χτυπούσε καμπανάκι; Αυτό ήταν. Και ο Βαρούλκος ήταν αθλητής».

«Γνωστός;»

«Για να τον ξέρω ακόμα κι εγώ, που δεν είχα ποτέ σχέση με το στίβο, θα πρέπει να ήταν πολύ γνωστός».

«Πήγαινε να ψάξεις και τον Βαρούλκο» λέω στην Κούλα και παίρνω αμέσως τηλέφωνο τον Μαυρομάτη. «Κύριε εισαγγελέα, θέλω να ψάξετε ακόμα ένα όνομα. Στέφανος Βαρούλκος».

«Έτσι όπως τ' ακούω δε μου λέει τίποτα, αλλά θα το ψάξω».

Η Κούλα γυρίζει χαμογελαστή μετά από ένα τέταρτο. «Τον βρήκα» μου λέει. «Ήταν δυσκοβόλος. Είχε δίκιο ο Βλασόπουλος, θα πρέπει να ήταν σπουδαίος αθλητής. Υπάρχει όμως και στη Σγουρίδου και στον Βαρούλκο κάτι που δεν μπορώ να το εξηγήσω».

«Τι είναι αυτό;»

«Τα βιογραφικά τους σταματάνε απότομα. Λένε απλώς ότι αποσύρθηκαν από το στίβο, χωρίς να δίνουν εξηγήσεις. Αν όμως δει κανείς τις ηλικίες τους όταν αποσύρθηκαν, κανονικά θα μπορούσαν να τρέξουν αρκετά χρόνια ακόμα. Μυστήριο».

Τέτοια μυστήρια μόνο ο Σωτηρόπουλος μπορεί να με βοηθήσει να τα λύσω. Τον παίρνω στο κινητό του.

«Σωτηρόπουλε, θέλω να μου κάνεις μια χάρη».

«Σου έχω ανοίξει λογαριασμό» μου λέει γελώντας. «Και ως τώρα όλες οι εγγραφές στο λογαριασμό είναι χρεωστικές. Οι πιστωτικές είναι ελάχιστες. Συνεπώς, βλέπω το χρέος σου ν' ανεβαίνει μέρα τη μέρα». Σοβαρεύει και με ρωτάει. «Τι ακριβώς θέλεις;»

«Πριν από μερικές μέρες με έφερες σε επαφή με ένα φίλο σου, οικονομικό συντάκτη».

«Τον Νεστορίδη».

«Ακριβώς. Τώρα θέλω να μου βρεις έναν αθλητικό συντάκτη».

Από τη σιωπή του καταλαβαίνω ότι έχει μείνει άναυδος. «Αθλητικό συντάκτη; Τι να τον κάνεις; Έχει σχέση με την υπόθεση;»

«Μπορείς να είσαι παρών στη συζήτηση, αλλά δεν μπορείς να γράφεις αυτά που θα ακούσεις. Σ' το λέω από τώρα».

«Εντάξει, περίμενε στο ακουστικό σου». Σε πέντε λεπτά με ξαναπαίρνει. «Έχουν αρχίσει οι προκριματικοί για τα ευρωπαϊκά πρωταθλήματα και το απόγευμα είναι φουλ. Μπορείς αύριο το πρωί στις δέκα;»

«Κανένα πρόβλημα».

«Ωραία. Τότε, αύριο το πρωί στις δέκα, στην μπρασερί της Βαλαωρίτου».

Μέσα στο μυαλό μου αρχίζει να σχηματίζεται μια θεωρία που δε μ' ενθουσιάζει καθόλου και εύχομαι να μου βγει λάθος, έστω και αν θα με καθυστερήσει.